

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Ivany Píkalové a soudců JUDr. Zdeňky Poledníčkové a Mgr. Pavla Telce ve věci žalobce **Stavební bytové družstvo v Hranicích**, IČ 00053252, se sídlem Hranice, 28. října 565, zastoupeného JUDr. Petrem Dutkem, advokátem se sídlem Přerov, Blahoslavova 2, proti žalovanému **Československá obchodní banka a. s.**, IČ 00001350, se sídlem Praha 5, Radlická 150/333, zastoupenému JUDr. Romanem Majerem, advokátem se sídlem Praha 4, Vyskočilova 1326/5, o **vyloučení družstevního podílu z exekuce**, k odvolání žalobce proti rozsudku Okresního soudu v Přerově ze dne 22. 8. 2014, č. j. 12C 137/2014-39

t a k t o :

I. Rozsudek okresního soudu **se potvrzuje.**

II. Žalobce je **povinen** zaplatit žalovanému na nákladech odvolacího řízení částku 6.490 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta JUDr. Romana Majera.

O d ů v o d n ě n í :

Okresní soud zamítl žalobu, kterou se žalobce domáhal, aby z exekuce prováděné ve prospěch oprávněného Československé obchodní banky a. s. proti povinné Daně P. soudním exekutorem JUDr. Marcelem Smékalem, Exekutorský úřad Praha – východ, vedené pod sp. zn. 081 EX 07164/13, dle pověření Okresního soudu v Přerově ze dne 16. 5. 2003, č. j. 29EXE 685/2013-12, byl vyloučen družstevní podíl povinné ve Stavebním bytovém družstvu Hranicích. Dále žalobci uložil povinnost zaplatit žalovanému náhradu nákladů řízení ve výši 9.193 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám advokáta.

Včasným odvoláním napadl rozsudek okresního soudu žalobce. Uplatnil odvolací důvody podle § 205 odst. 2 písm. e) a g) o. s. ř. se zdůvodněním, že nesouhlasí se závěrem okresního soudu pokud dovedl, že přestože není zákaz vyloučit člena družstva mezi zákazy uvedenými v ust. § 320 aa) o. s. ř., pak v jeho důsledku dochází k faktickému nakládání s družstevním podílem a tím k maření exekuce a tento úkon nemůže mít právní účinky na možnost pokračovat v exekuci postižením družstevního podílu. Žalobce tvrdil, že vyloučení člena družstva není uvedeno v ust. § 320 aa) o. s. ř. a není možné toto ustanovení výkladem rozšiřovat. Žalobce neporušil ani zákon, ani exekuční příkaz exekutora. V žádném právním předpise není žalobci zakázáno realizovat v případě porušení povinností družstevníka - nájemce právo vyloučit ho z družstva. Současně odvolatel konstatoval, že po přijetí nového občanského zákoníku a zákona o obchodních korporacích již není možnost dát družstevníkovi - nájemci výpověď z nájmu bytu, takže jedinou možností družstva, jak realizovat své právo proti družstevníkovi porušujícímu své povinnosti, je vyloučit ho po předchozí výstraze z družstva (§ § 614 – 622 z. o. k., článek 23 Stanov družstva). Žalobce zdůrazňoval, že se snažil dlouhou dobu s dlužnicí dohodnout a teprve po delší době realizoval své právo na vyloučení dlužnice, přičemž se jedná o právo, nikoli povinnost družstva. Podle názoru žalobce by absence možnosti vyloučení člena družstva v případě postižení členského podílu exekutorem znamenala protiprávní omezení práv družstva dané mu zákonem a stanovami. Pokud by měl okresní soud ve své argumentaci pravdu, pak by exekutor zablokoval exekučním příkazem družstevní podíl dlužnice, družstvo by ji nemohlo vyloučit, vše by trvalo neurčitou dobu, přičemž i dražba družstevního podílu by mohla být neúspěšná, neboť bývá běžné, že při exekučních příkazech k prodeji nemovitostí bývá nemovitost delší dobu blokována a pokud dlužník - povinný splácí exekutorovi přiměřené částky, exekutor prodej ani nerealizuje. Podle názoru žalobce nedojde ani v případě vyhovění žalobě k poškození věřitele či zmaření exekuce, neboť exekutor může postihnout vypořádací podíl (což mimochodem již exekučním příkazem ze dne 20. 5. 2014 učinil) a tento je po vyklizení bytu dlužnicí ve výši 160.518 Kč také exekutorovi k dispozici. Žalobce shrnul, že napadeným rozsudkem okresního soudu tedy dochází k neoprávněnému a zákonem nepodloženému zkrácení práv žalobce. Obdobně byl-li by názor okresního soudu správný, pak by například při exekuci postihující mzdu dlužníka nemohl zaměstnavatel dát dlužníkových

výpověď z pracovního poměru, neboť by tím zmařil probíhající exekuci. Žalobce s těmito důvody navrhoval, aby odvolací soud napadený rozsudek změnil tak, že žalobě vyhová.

Žalovaný navrhl, aby rozsudek okresního soudu byl potvrzen, neboť se ztotožnil se závěry i odůvodněním napadeného rozhodnutí, ve kterém bylo zejména konstatováno, že ze strany žalobce nebyla dodržena zákonná ustanovení ohledně lhůty, která měla být povinné stanovena k dobrovolné úhradě dlužné částky, a dále, že smyslem arrestatoria není nic jiného, než zamezit zmaření exekuce úkony učiněnými po nařízení výkonu rozhodnutí, respektive vydání příslušného exekučního příkazu, a to nejen úkony povinného, ale i úkony jiných osob, které by mohly vést k tomu, že výkon rozhodnutí či exekuci nebude následně možno provést. K tvrzení žalobce, že ust. § 320 aa) o. s. ř. není možné rozšiřovat a žalobce tak neporušil exekuční příkaz, žalovaný tvrdil, že dle systematiky zákona a povahy věci je výkon rozhodnutí postižením účasti povinného v družstvu postižením jiných majetkových práv dle ust. § 320 o. s. ř., podle kterého se na tento výkon rozhodnutí použijí přiměřeně ust. § 312 odst. 3, § § 313 - 316 a § 317 odst. 3 o. s. ř. Dle ust. § 313 o. s. ř. dlužníkovi povinného soud zakáže, aby od okamžiku, kdy mu bylo doručeno nařízení výkonu rozhodnutí, povinnému jeho pohledávku vyplatil, provedl na ni započtení nebo s ní jinak nakládal. Žalovaný se domnívá, že vyloučení člena z družstva po nabytí právní moci exekučního příkazu, jímž byl družstevní podíl povinné postižen, spadá pod „jiné nakládání s pohledávkou povinného“. Žalovaný je tedy toho názoru, že v daném případě nejde o libovolné rozšiřování zákonného ustanovení, nýbrž o výklad jednotlivých ustanovení, který musí být prováděn v kontextu, nikoliv nezávisle, na ostatních souvisejících ustanoveních.

Krajský soud přezkoumal rozsudek okresního soudu včetně řízení, které jeho vydání předcházelo (§ 206, § 212 o. s. ř.), při jeho charakteru řízení mimo výčet podle § 120 odst. 2 o. s. ř. v systému neúplné apelace (§ 205a o. s. ř.) s důrazem na revizi uplatněných odvolacích důvodů podle § 205 odst. 2 písm. e) a g) o. s. ř., a dospěl k závěru, že odvolání žalobce důvodné není.

Pokud jde o odvolací důvod podle § 205 odst. 2 písm. e) o. s. ř., nesprávná skutková zjištění okresního soudu, s odvolacími argumenty v tomto směru uplatněnými podle tvrzení žalobce v odvolání se krajský soud neztotožňuje. Okresnímu soudu nelze vytknout žádného pochybení při provádění dokazování a hodnocení skutkových zjištění, vyplývajících z každého provedeného důkazu i v celkových souvislostech a krajský soud uzavírá, že skutková zjištění okresního soudu jsou správná, korespondují obsahu spisu, tvoří logickou, nerozpornou řadu, zahrnující veškeré v řízení zjištěné a vyvstalé skutečnosti. Jako správný závěr okresního soudu lze tedy převzít, že v daném případě bylo prokázáno, že z pověření Okresního soudu v Přerově ze dne 16. 5. 2013, č. j. 29EXE 685/2013-12, soudní exekutor JUDr. Marcel Smékal vydal dne 30. 8. 2013 exekuční příkaz č. j. 081 EX 07164/13-062, kterým rozhodl o provedení exekuce postižením členských práv a povinností povinné Dany P. ve Stavebním bytovém družstvu u Hranicích, a to k uspokojení pohledávky žalovaného jako oprávněného ve výši 141.752,47 Kč s příslušenstvím. Exekuční příkaz byl žalobci doručen dne 2. 9. 2013. Dne 18. 3. 2014, a to po písemné výstraze ze dne 20. 2. 2014, oznámil žalobce povinné Daně P. písemně její vyloučení z družstva. Opravný prostředek proti rozhodnutí o vyloučení povinné družstva nebyl podán.

Pokud jde o odvolací námitky žalobce týkající se právního posouzení věci (§ 205 odst. 2 písm. g/ o. s. ř.), obecně platí, že toto je nesprávné, jestliže okresní soud posoudil věc podle

právní normy, která na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu sice správně určil, ale nesprávně ji vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval. Okresnímu soudu nelze vytknout nesprávnost použití v úvahu přicházejících právních norem nebo jejich vadnou aplikaci v této věci. Především okresní soud správně aplikoval ust. § 267 o. s. ř., v němž je upravena tzv. excindační (vylučovací) žaloba, jejímž jediným smyslem je poskytnutí právní ochrany osobám, které mají k majetku, jež byl postižen nařízením výkonu rozhodnutí, taková práva, která nepřipouští, aby nařízený výkon rozhodnutí byl proveden a aby tento majetek byl zdrojem pro uspokojení oprávněného. Podstatou žalobního požadavku, jakož i odvolacích námitek žalobce je posouzení možnosti a účinků vyloučení povinné z družstva na probíhající exekuční řízení. V daném exekučním příkazu shora konstatovaném soudní exekutor zakázal povinné převádět členská práva a povinnosti v družstvu nebo je zatěžovat a rovněž příslušnému orgánu družstva bylo zakázáno udělit povinné k převodu nebo k zatížení jejích členských práv a povinností souhlas, je-li ho potřeba. Okresní soud zcela správně vycházel ze zákonných kritérií ust. § 320 aa) o. s. ř. ve znění účinném od 1. 1. 2013, podle něhož lze vést exekuci postižením účasti povinného v družstvu (družstevního podílu). Přitom okresní soud správně uzavřel, že přiměřeně se postupuje podle úpravy prodeje nemovitosti, je-li s družstevním podílem spojeno právo užívat byt (do § 320 ab/ o. s. ř.). Pokud jde o závěr okresního soudu z hlediska výkladu tzv. arrestatoria, jak v odůvodnění svého rozhodnutí podrobně konkretizoval, s těmito závěry se odvolací soud rovněž ztotožňuje. Uzavírá tedy, že přestože není zákaz vyloučit člena družstva mezi zákazy podle § 320 aa) o. s. ř. výslovně uveden, jelikož v důsledku takového úkonu družstva fakticky dochází k nakládání s družstevním podílem, jakožto majetkem postiženým exekucí způsobem prováděnou exekucí nepochybně mařícím, je nutné takový úkon posoudit jako úkon, který nemůže mít právní účinky na možnost pokračovat v exekuci postižením družstevního podílu. Okresní soud se v této části vypořádal se všemi námitkami a argumenty žalobce uplatněnými v řízení před soudem prvního stupně, jak byly v podstatě zopakovány i v odvolání, v podrobném problematiku vyčerpávajícím odůvodnění napadeného rozsudku a s jeho závěry se krajský soud ztotožňuje, přičemž lze pro stručnost a z důvodu správnosti odkázat na odůvodnění napadeného rozsudku, které zcela vyhovuje zákonným kritériím § 157 odst. 2 o. s. ř.

Nad rámec důvodů okresním soudem uvedených lze pouze dodat ve shodě se stanoviskem žalovaného, že v daném případě vyloučení povinné z družstva po nabytí právní moci exekučního příkazu, kterým byl postižen družstevní podíl povinné, spadá pod tzv. jiné nakládání s pohledávkou povinného ve smyslu ust. § 313 o. s. ř., jímž je dlužníkovi povinného (v daném případě žalobci) zakázáno, aby od okamžiku, kdy mu bylo doručeno nařízení výkonu rozhodnutí, povinné její pohledávku vyplatil, provedl na ni započtení nebo s ní jinak nakládal. Nejde tedy o okresním soudem rozšiřování zákonného ustanovení § 320 aa) o. s. ř., nýbrž o jeho výklad, a to právě ve smyslu dalších zákonných ustanovení, jak na ně poukazuje a jak je vykládá okresní soud v odůvodnění napadeného rozsudku. Je třeba zdůraznit, že smyslem zákazů uvedených v § 320 aa) o. s. ř. je zejména zachovat stav věcí k datu postižení v daném případě družstevního podílu tak, aby nejenže byl exekučním příkazem postižen, ale aby mohl být následně rovněž tento způsob exekuce realizován, tedy prodejem družstevního podílu v dražbě.

Ze shora uvedeného vyplývá, že právní hodnocení a posouzení věci, jak našlo svůj výraz ve verdiktu okresního soudu, považuje odvolací soud za správné a na konkrétní závěry okresního soudu z důvodu jejich správnosti odkazuje. Platí, že v této části své rozhodovací

činnosti okresní soud aplikoval na věc správně určené právní normy bezchybně a v souladu s jejich hypotézou podle uplatněného nároku se se všemi, pro posouzení věci rozhodujícími, skutečnostmi vypořádal v návaznosti na veškeré, v průběhu řízení před soudem prvního stupně uplatněné a v odvolání fakticky zopakované námitky žalobce. Právní posouzení věci okresním soudem lze proto považovat za správné.

Ze shora uvedených důvodů byl rozsudek okresního soudu podle § 219 o. s. ř. jako věcně správný potvrzen, neboť okresní soud nepochybil ani ve výroku o nákladech řízení.

O náhradě nákladů odvolacího řízení rozhodl krajský soud podle § 224 odst. 1 a 142 odst. 1 o. s. ř. Žalobce se svým odvoláním úspěšný nebyl, proto je povinen zaplatit v odvolacím řízení úspěšnému žalovanému náklady této fáze řízení. Jedná se o náklady právního zastoupení advokátem za dva úkony právní služby podle § 7 bod 4 a § 9 odst. 1 vyhlášky č. 177/1996 Sb., tj. po 1.500 Kč, ke každému z uvedených úkonů advokátu žalovaného přísluší režijní paušál 300 Kč podle § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., dále advokátu žalovaného přísluší náhrada za ztrátu času za 6 půlhodin po 100 Kč a na cestovním řádně vyúčtovaném a doloženém částka 1.164 Kč. K nákladů právního zastoupení advokátem ve výši 5.364 Kč žalovanému přísluší rovněž 21% DPH z této částky 1.126 Kč. Lhůta k plnění byla určena podle § 160 odst. 1 o. s. ř. a místo plnění k rukám advokáta podle § 149 odst. 1 o. s. ř.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **je** možno podat dovolání k Nejvyššímu soudu ČR v Brně prostřednictvím Okresního soudu v Přerově, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně, anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak. Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen dovolací soud.

Nesplní-li povinný dobrovolně povinnost uloženou tímto rozsudkem, může oprávněný podat návrh na exekuci

Olomouc 20. ledna 2015

Za správnost vyhotovení:
Hana Bayerová

Mgr. Ivana Pikalová v. r.
předsedkyně senátu